

ԵՐԿՈՒՇԱՔԹԻ, 28 ՄԱՐՏ, 2022

ՏԵՐՈՒՆԱԿԱՆ ԱՂՈԹՔ

(միասնաբար արտասանուած)

Իմաստութիւն Հօր Յիսուս, րուր ինձ իմաստութիւն վբարիս խորհել եւ խօսել եւ գործել առաջի քո յամենայն ժամ. ի չար խորհրդոց, ի բանից եւ ի գործոց փրկեա վիս. եւ ողորմեա քո արարածոց եւ ինձ բազմամեղիս: Ամէն:

ՍԱՂՄՈՍ 119

ՀՆԱԶԱՆԴՈՒԹԻՒՆ ԱՍՏՈՒԾՈՅ ՕՐԷՆՔԻՆ

Երիտասարդ մը ինչո՞վ կրնայ ինքզինք մաքուր պահել,
եթէ ոչ՝ քու խօսքերդ գործադրելով:
Ամբողջ սրտով կ'ուզեմ քեզի հնազանդիլ.
մի՛ ձգեր որ պատուէրներէդ խոսորդիմ:
Խօսքդ սրտիս մէջ պահեցի,
որպէսզի չըլլայ որ քեզի դէմ մեղանշեմ:
Օրհնեալ ես դուն, Տէ՛ր,
սորվեցուր ինձի քու կանոններդ:
Շրթունքներս անդադար պիտի կրկնեն
բերնէդ դուրս եկած ամէն մէկ վճիռ:
Հաճոյք կ'առնեմ պատուիրաններդ կապարելէն,
բոլոր տեսակի հարստութիւններէն աւելի:
Հրահանգներդ են մտածումիս առանցքը,
ուսուցումներդ՝ ուշադրութեանս առարկան:
Կանոններդ են ինձի հաճոյք տուողը,
եւ խօսքերդ բնաւ պիտի չմոռնամ:

ՇԱՐԱԿԱՆ- ԱՂՈԹՔ

Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա:
Սմէնասուրբ Երրորդութիւն, սուր աշխարհիս խաղաղութիւն:
Եւ Հիւանդաց բժշկութիւն, ննջեցէլոց արքայութիւն:
Արի Աստուած Հարցն մերոց, որ ապաւն ես նեղելոց:
Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Յիսուս Փրկիչ մեզ ողորմեա:

Պահապան ամենայնի Քրիստոս,
աջ էո հովանի լիցի ի վերայ իմ ի տուէ եւ ի գիշերի,
ի նստիլ ի տան, ի գնալ ի ցանապարհ,
ի ննջել եւ ի յառնել, զի մի երբեք սասանեցայց.
եւ ողորմեա՛ էո արարածոց եւ ինձ բազմամեղիս:

ՕՐՈՒՄՆ ՆԻԹԸ

ԱՌԱԿԱՅ 26-27 ԳԼՈՒԽ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԻՒՆ ԻՍՄԱՍՏՈՒՆ ԽՕՍՔԵՐՈՒ 26:17-28; 27:1-10

Ներկայացնել էք ծոյին վիճակը թէ ինչպիսին է, ինքզինք ինչպիսին կը կարծէ, նոյնիսկ եօթը մարդէն աւելի իմաստուն, կը շարունակէ այս անգամ ներկայացնելով թէ որքան անհրաժեշտ է միջամտել դարսի մը որ քուկդ չէ, որ կը նմանի այն անձին որ ունի շուն մը եւ այդ շունը կ'ուզէ ականջներէն բռնել, որ երբեք ալ հաճելի չէ, մանաւանդ շունն ալ երբեք պիտի չուզէ այդպիսի բան մը, այլապէս իճակը շար գէշ պիտի ըլլայ մինչեւ իսկ խաճնելու աստիճան: Ըսել կ'ուզէ որ եթէ երբեք ուզենք միջամտել դարսի մը որ մերը չէ, վարահ ոլլանք որ անպայման վնաս է գալու անկէ (17 հմր): 18-19 հմր, այն անձը որ իր բարեկամին նենգութիւն կ'ընէ, կը խափէ, եւ յետոյ այդ բոլորէն ելլէ կ'ըսէ, «կարակ ըրի», կը նմանի այն անձին, որ կարողամ, եւ իր շուրջը կրակի կայծեր, ներքեր ու մահ կը ցանէ:

20-22 հմրները կը ներկայացնէ թէ ինչպէս քսութեան, խաբէութեան պարճառով կրի կրնայ ծագիլ, այնպէս ինչպէս առանց փայտի կրակը կը մարի, նոյնպէս ալ առանց քսութեան, կոխը կը դադրի: Նոյն միտքը կը փոխանցէ նաեւ 21 հմրը, «ամուխը կայծերուն, փայտը կրակին, այնպէս ալ կռուարար մարդը վէճ փռնկեցնելու»: 22 հմրը կը ներկայացնէ թէ ինչպիսին է քսու մարդուն խօսքերը, որոնք բաղցր պարամներու պէս են, հաւելի կը թուին, եւ անգամ մը որ ականջ փանք, անկարելի կ'ըլլայ այդ խօսքերուն դէմ դնելու, որովհետեւ անոնք մինչեւ խորքը կ'իջնեն, անոր համար ալ Աստուածաշունչը կու գայ մեզ յիշեցնելու, որ եթէ այդպիսին նիւթեր կը շրջագային, որպէս բամբասանքի նիւթեր, պէք է որ ստուգել այդ ըսուածը երկու կամ երեք վկաներու ճամբով, այլապէս զգուշ ըլլալու ենք, որովհետեւ այդ քսու խօսքերը կրնան մեզ մոլորեցնել ու արդէն որոշ կեցուածք որդեգրել քուեալ անձին նկարմամբ:

23 հմրը կը ներկայացնէ թէ ինչպէս կրքոր շրթները եւ չար սիրտը որոնք զիրար լրացնող քուեալներ են, կը նմանին այն հողէ ամանին, որ դուրսէն արծաթով պարուած է, բայց ինքը խորքին մէջ հողէ է: Այսինքն՝ դուրսէն լաւ, թանկագին կ'երեւի, բայց խորքին մէջ այդպէս չէ: 24-26 հմրները այն անձը որ արող է կը փորձէ իր շրթները կեղծել, այսինքն՝ լաւ բաներ կը խօսի, բայց խորքին մէջ արող է, նոյնպէս ալ սրտին մէջ նենգութիւն կը պահէ: Հերեւաբար, որքան ալ գեղեցիկ խօսքեր ըսէ, զգուշ ըլլալու ենք, որովհետեւ իր արելութիւնը նենգութեամբ կը ծածկէ, բայց եւ այնպէս այդ չարութիւնը պիտի յայտնուի այս աշխարհի վրայ կամ գալիքին, որուն համար է որ Քրիստոս կ'ըսէ. «Չիք ծածուկ որ ոչ յայտնեսցի»: 27-28 հմրները, «Փոս փորողը ինք մէջը պիտի իյնայ եւ ան որ քար կը գործէ իրեն պիտի դառնայ» նման այն խօսքին, որ կ'ըսէ. «Ինչ որ ցանես այն պիտի հնձես», Աստուած իրաքանջիրին գործերուն համաձայն պիտի հարուցանէ:

Շարունակելով 27 գլխ 1 հմր, յիշեցում է, որ վաղը մերը չէ, անոր համար ալ կը զգուշացնէ, որ վաղուան համար չպարծենալ, որովհետեւ չենք գիտեր թէ վաղուան օրը ինչ պիտի ծնանի: Այնպէս ինչպէս անմիտ մարդը որ Քրիստոս ներկայացուց, որ կը մտածէր վաղուան համար իր շրթնարանները ընդարձակելու, մինչ այդ հրեշտակը գալով կ'ըսէ. «Որ անմիտ, այս գիշեր իսկ հոգիդ պիտի առնես»: 2 հմրը կը զգուշացնէ ինքնագովութենէն, որովհետեւ հպարտութիւն է որ կը յառաջացնէ, նոյնիսկ կը զգուշացնէ, որ այդ գովասանքը ընէ օտարական մը, այսինքն՝ մէկը որ ընդհանրապէս անձանօթ է, որովհետեւ յաճախ ծանօթի գովասանքն ալ իր վրանգները կրնայ ունենալ: 3 հմրը համեմատական է որ կ'ընէ, աւագին, քարին եւ յիմարին բարկութեան: Այնպէս ինչպէս առաջին երկուքը բնականէն ծանր են, առաւել եւս յիմարին բարկութիւնը եւ այդ բարկութեան բերած վնասը:

4 հմրը կու գայ ցոյց փայտ, թէ որքան վնասական ու վրանգաւոր է նախանձը, բարկութեան նման որ անողորմ է եւ սրամտութեան նման, որ խիստ է, քանիչ յարկութիւն ունի: 5 հմրը կը խօսի յայտնի ու բացայայտ յանդիմանութեան մասին, որ սակայն պէք է ըլլայ քեզին, ազնուութեամբ եւ աղօթքով, որ շար աւելի շինիչ է օգտակար է քան ծածուկ սերը, որովհետեւ այդպիսի յանդիմանութիւն խորքին մէջ սերէ բխած յանդիմանութիւն է, յօգուտ անձին ու անոր հոգիի փրկութեան: Այլապէս սիրոյ պարագային ալ խորքին մէջ ծածուկ սեր պէք է որ ըլլայ, որովհետեւ ճշմարիտ սերը պէք է բացայայտ ըլլայ, այնպէս ինչպէս Աստուծոյ սերը հանդէպ մարդուն, բացայայտեց աշխարհի որկելով իր միաձին Որդին: Իսկ Պօղոս Առաքեալ կ'ըսէ. «Եթէ Աստուած մեզ յանդիմանէ, վարահ եղէք, որ իբրեւ հայր կը սիրէ»:

6 հմրը հեղափոխական արարայայտութիւն եւ ասացուածք է, ուր ցոյց կու փայ, թէ ինչպէս բարեկամի մը քուած վերքերը, կամ պարճառած վերքերը հաւաքարիմ են, այսինքն՝ իրաւ բարեկամը իր բարեկամին համարը կրնայ խօսքեր ըսել, որոնք կրնան վիրաւորել, սակայն այդ վերքերը հաւաքարմութեան նշան են, բուժիչ յարկութիւն ունին: Խորքին մէջ մենք որքանով պարտասար ենք այդպիսի խօսքեր լսելու: Յաճախ կը դժուարանանք, չենք ուզեր, կ'ուզենք աւելի մեղմ, շոյանքով արարայայտութիւն լսել, կամ յաջորդող նախադասութիւնը կու գայ ըսելու, «թշնամիին համբոյրները առար են», այսինքն՝ պիղծ: Այնպէս ինչպէս Յուդայի պարագային, երբ եկաւ գիշրով եւ համբոյրելով մարմնեց իր վարդապետին: Ուրեմն ամէն համբոյր սիրոյ նշան չէ:

7 հմրը մեր ամենօրեայ կեանքին մէկ մասնիկը եղող ճշմարտութիւնն է որ կը ներկայացնէ: «Կուշտ մարդը խորիստ անգամ կ'արհամարհէ, իսկ նաօթի մարդուն համար լեղի բանն իսկ անոյշ կը թուի»: Եթէ իրապէս կուշտ ենք, այսինքն՝ մեր ունեցածով, մեզի քրուածով բարարարուած, ու մանաւանդ ուրիշի ունեցածին աչք չընկած, անա այն արեւն ամենահաճելին ու ամենաքաղցր կ'արհամարհենք, բայց եթէ անօթի ենք, աւելի պարզ բացարտութեամբ աչք ծակ, որ կ'ըսենք, այն արեւն ամենալեղի բանն իսկ անոյշ կը թուի:

8 հմրը հեղափոխական է երբ նայինք հոգեւոր քեանակիւնէն, «Իր քեղէն թափառական մարդը նման է այն թռչունին որ իր բոյնէն թափառական է»: Այն մարդը որ իր նշանակուած քեղէն դուրս կու գայ, այն քեղէն որ Աստուած Ինք նշանակած է, կը նմանի այն թռչունին որ իր բոյնէն դուրս կու գայ, եւ կը դառնայ թափառական եւ քեղ կը բնորէ: 9 հմրը մեզ կը յիշեցնէ թէ ինչպէս իւրն ու խունկը սիրտը կը գուարճացնէ, այնպէս ալ բարեկամին խորհուրդները, իսկ եօթանասնից թարգմանութիւնը կու գայ մէկ այլ ուրիշ պարկերը փայտ, սրամտութիւնն ալ սիրտը կը խռովեցնէ: 10 հմրը կը յիշեցնէ թէ բարեկամութիւնը թող որ շարունակական ըլլայ սերունդէ սերունդ երբեք չդադրի: Իսկ նեղութեան ժամանակ քու եղբորդ քունը մի երթար, մանաւանդ՝ երբ անոր քունը հեռու է, այլ գնա մօտ դրացիին: Որովհետեւ մինչեւ հեռուէն եղբորդ հասնիլը, մօտիկ դրացին շուքով կը հասնի: